

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่คนทั่วโลกยอมรับว่ามีการนำมาใช้เป็นภาษากลาง ในหลาย ๆ ประเทศ และประเทศมหาอำนาจต่าง ๆ ที่เป็นผู้นำทางด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารก็ได้มีการนำภาษาอังกฤษมาใช้เป็นภาษาหลัก ทำให้หลายประเทศได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร เป็นผลให้มีการสนับสนุนการใช้ภาษาอังกฤษ ทางด้านการศึกษาโดยให้เพิ่มรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในหลักสูตรต่าง ๆ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 ก : 220) ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ โดยมีความคาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และวิถีทัศน์ของชุมชน โลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลกนำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษาที่ผ่านมายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีการศึกษา 2553 ซึ่งดำเนินการทดสอบโดยสำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งประเทศมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 20.99 และโรงเรียนอนุบาลเฉลิมพระเกียรติจังหวัดบุรีรัมย์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.89 จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 โดยเฉพาะคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนด้านทักษะการฟังและการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.35 อยู่ในระดับต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของวิชาอื่นๆ ค่อนข้างมาก

ถึงแม้กระทรวงศึกษาธิการจะได้มีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ก็ยังพบว่าความสำเร็จในการเรียนรู้และการใช้ภาษาสื่อสารของผู้เรียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังและการพูด ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้น และเป็นพื้นฐานที่สำคัญของทักษะอื่น ๆ สาเหตุที่สำคัญเนื่องมาจากสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยังไม่มีการส่งเสริม ให้มีการฝึกทักษะการฟังและการพูดเท่าที่ควร ยังคงเน้นการสอนด้านไวยากรณ์ จึงทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนไม่น่าสนใจและยังขาดสิ่งเร้าและแรงจูงใจ

การเรียนในระดับประถมศึกษาไม่นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพัฒนาการของผู้เรียน ทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยทั่วไปถือได้ว่า เด็กยังอายุน้อยเท่าใดจะยังเป็นผู้เรียนในลักษณะองค์รวม (Holistic Learners) มากเท่านั้น กล่าวคือผู้เรียนที่อายุน้อยๆ จะตอบสนองต่อภาษาตามสิ่งที่ภาษาสื่อ หรือสิ่งที่เด็กสามารถสื่อได้ด้วยภาษา ซึ่งจะ ได้เปรียบในแง่ที่เป็นนักเรียนแบบที่ดี มักจะปล่อยตัวตามสบาย ไม่ขี้อาย และพร้อมที่จะสนุกกับกิจกรรมที่ครูจัดเตรียมให้ องค์ประกอบเหล่านี้ช่วยทำให้เกิดแรงจูงใจอย่างมาก ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สนุกเพลิดเพลิน และกระตุ้นให้เกิดประสบการณ์ที่ดี ทั้งนี้ควรเริ่มพัฒนาภาษาอังกฤษตั้งแต่วัยเยาว์ เพราะเด็กสามารถที่จะเรียนรู้และเข้าใจได้หลายภาษา สำหรับกิจกรรมที่จะมาสอนควรเป็นอะไรที่ดึงดูด น่าสนใจ และสนุกสนาน

อนึ่ง ในการที่จะให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนควรจะได้มีโอกาสฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อที่ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ทางด้านภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเริ่มที่ระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นระดับเตรียมความพร้อม เพราะเด็กในวัยนี้จะเรียนรู้ภาษาได้ดี ผ่านทางการฝึกกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน โดยใช้ภาษาสื่อสารง่ายๆ ในระดับต้น เพื่อพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และในอนาคตเมื่อผู้เรียนจบการศึกษาออกไปประกอบอาชีพการงาน อาจมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นอาจจะต้องมีส่วนร่วมในการฟังเนื้อหาของการประชุม สัมมนา หรือมีส่วนร่วมในการพูดอภิปรายเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้น ทักษะฟัง พูด ก็จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนในอนาคตด้วย (นพพร สโรบล. 2548 : 59) ซึ่งทักษะการฟัง พูดถือเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ การสื่อสารจะไม่เกิดขึ้นหากผู้สนทนาไม่เข้าใจความหมายของถ้อยคำ และไม่สามารถพูดได้ตอบการสนทนาได้ ซึ่งสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 107) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟัง พูดว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของทักษะอื่นๆ อีกทั้งยังเป็นทักษะที่ผู้เรียนจะมีโอกาสใช้มากที่สุดในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ ดังนั้นในการเรียนภาษาจึงควรเริ่มที่ทักษะฟัง พูด โดยเริ่มที่ระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นระดับเตรียมความพร้อม เพราะเด็กในวัยนี้

จะเรียนรู้ภาษาได้ดี ผ่านทางการฝึกกิจกรรมต่างๆที่ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน โดยใช้ภาษา สื่อสารง่ายๆ ในระดับต้น เพื่อพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันมีการศึกษาและงานวิจัยจำนวนมากพบว่าดนตรีและเพลงเป็นสื่อที่มีคุณประโยชน์มากมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ และเป็นวัฒนธรรมรูปแบบหนึ่งที่สำคัญมากในแทบทุกสังคม ทุกเชื้อชาติ จากทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligence) ของ การ์ดเนอร์ (Gardner. 1993) ที่กล่าวว่าความสามารถทางด้านดนตรีจัดว่าเป็นความสามารถทางสติปัญญาด้านหนึ่งของมนุษย์ สามารถนำไปใช้เพื่อช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางปัญญาด้านอื่นๆ ทั้งนี้เพลงและดนตรีช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ เพราะผู้เรียนเรียนอย่างเพลิดเพลิน สนุกสนาน ไม่ตึงเครียด อีกทั้งกิจกรรมเพลงเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเพลงมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งรายงานการวิจัยพบว่าเพลงมีผลในแง่บวกในการเรียนทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง (Medina. 1993) นอกจากนี้เพลงยังช่วยให้ผู้เรียนภาษาที่สองเรียนรู้เรื่องของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์พัฒนาด้านการสะกดคำ และทักษะทั้งสี่ คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (Jolly. 1975, Martin. 1983, Mitchell. 1983, McCarthy. 1985, Jalongo and Bromley. 1984) โดยนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงข้อดีหลายประการของการใช้ดนตรีในการเรียนภาษาที่สอง เช่น การร้องเพลงและการฟังเพลงเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนภาษา และนำไปสู่ระดับความมั่นใจที่สูงขึ้น ทำให้ผู้เรียนเกิดความผ่อนคลายและลดความกดดันในการเรียน ในขณะที่เดียวกันเมื่อมีความผ่อนคลาย ก็จะทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ซึ่งนำไปสู่การรับรู้ที่ดีขึ้นในการเรียนรู้ภาษา นอกจากนี้เพลงและดนตรียังมีส่วนช่วยในเรื่องของความจำ คือเมื่อข้อมูลทางภาษาได้ถูกนำเสนอพร้อมกับดนตรี ก็จะทำให้ความสามารถในการจำมีสูงขึ้น (Schuster & Mouzon. 1982, Gfeller, K. 1983.) ปัจจุบันนี้นักทฤษฎีทางภาษาและครูผู้สอน หรือแม้แต่เด็กดนตรี ต่างก็ยอมรับว่าดนตรีเป็นเทคนิคหนึ่งในการเรียนภาษา เพราะมีรูปแบบการสอนที่หลากหลาย กระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมความสามัคคีในชั้นเรียน และช่วยในการเรียนรู้ในเกือบทุกหลักสูตร (Reach every Child. 1994)

มีงานวิจัยที่ค้นพบว่าคำศัพท์สามารถเรียนรู้ได้แบบไม่รู้ตัวจากการฟังเพลงและการฟังเรื่องเล่า (Eller, Papps & Brown. 1988, Elley. 1989.) ซึ่ง เครเชน (Krashen.1989) ได้อธิบายในทฤษฎีตัวป้อน (Input Hypothesis) เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์แบบไม่รู้ตัวว่า ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้คำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยได้เมื่อมีการใช้ องค์ประกอบอื่นๆนอกเหนือจากตัวภาษา เช่น รูปภาพ ประกอบ การแสดงท่าทางประกอบ ซึ่งสิ่งนี้ เครเชนได้หมายถึงตัวป้อนที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) กล่าวคือตัวป้อนภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาที่สองได้ และจำนวน

ของตัวป้อนจะต้องเหมาะสมกับจำนวนของคำศัพท์ที่จะเรียนรู้ การที่เราเรียนคำศัพท์จากเรื่องได้ โดยไม่รู้ตัวก็เนื่องจากคำศัพท์ที่คุ้นเคยในเนื้อหาของเพลงได้ช่วยให้เข้าใจความหมายของศัพท์ใหม่หรือคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยนอกจากนี้รูปภาพประกอบยังช่วยในกระบวนการฟังให้เข้าใจคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยอีกด้วย (Bradsford & Johnson. 1972 ; Hudson. 1982.)

ผู้วิจัยทำหน้าที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนอนุบาลเฉลิมพระเกียรติเป็นระยะเวลา 9 ปี ปัญหาที่มักพบเป็นประจำคือ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ต้องมีคำศัพท์ภาษาอังกฤษเข้ามามีส่วนร่วมไม่ว่าจะเป็นการสอนทักษะการฟัง การพูด นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์พื้นฐานมากพอ ปัญหาอื่น ๆ ที่พบบอกเหนือจากที่กล่าวมาได้แก่ นักเรียน ขาดเรียนเพราะไม่อยากจะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนขาดเรียนเพราะทำการบ้านไม่เสร็จ และขาดเรียนเพราะเกรงว่าครูจะทำโทษ และนักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายกับการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงขาดแรงจูงใจ ขาดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้สอนได้สอนไป ส่งผลกระทบถึงการเรียนรู้ในเนื้อหาอื่นๆ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนต่ำและไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากผลการสอบของสำนักทดสอบทางการศึกษาซึ่งได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 14.89 ซึ่งคะแนนเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ

จากการศึกษาหลักการ ความสำคัญและปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาผลการนำกิจกรรมเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานกับการเรียน ไม่เคร่งเครียด เน้นความรู้ด้านคำศัพท์ และทักษะการฟัง – พูด ของนักเรียน เพราะหากนักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ก็จะทำให้มีความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง และนำมาซึ่งการพูดต่อไป รวมทั้งคำนึงถึงความพร้อม ความสามารถ ความต้องการ และความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการพัฒนาทักษะการฟัง – พูด และคำศัพท์ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ ในตัวเอง กล้าแสดงออก และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งนอกเหนือจากการศึกษาการใช้กิจกรรมเพลง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยยังได้สนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนเพื่อจะได้ทราบว่านักเรียน มีเจตคติอย่างไรหลังจากการเรียนการสอนในบรรยากาศที่เชื่อว่ามีผลดีต่อการรับรู้ภาษาของนักเรียนด้วย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อศึกษาความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลง
3. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลง
4. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเพลง
5. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลง

สมมุติฐานของการวิจัย

ความรู้ด้านคำศัพท์ ของนักเรียนหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมเพลงสูงกว่าก่อนเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลง เพื่อพัฒนาความสามารถทางทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลง เพื่อพัฒนาความสามารถและความรู้ด้านคำศัพท์
3. เป็นแนวทางในการใช้กิจกรรมเพลงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเนื้อหาอื่นๆ ในชั้นเรียนต่อไป
4. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการพัฒนาทักษะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพลง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลเฉลิมพระเกียรติจังหวัดบุรีรัมย์ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 63 คน จำนวน 2 ห้องเรียน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/2 ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยกำหนดห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เพราะทั้งสองห้องมีระดับผลการเรียนอยู่ในระดับเดียวกัน และการจัดนักเรียนเข้าชั้นเรียนไม่ได้จัดตามระดับผลการเรียน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพลง

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถด้านทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความรู้ด้านคำศัพท์

2.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพลง

3. ขอบเขตของเนื้อหา

เนื้อหาที่กำหนดในการวิจัยครั้งนี้เป็นคำศัพท์จากรายวิชาพื้นฐานสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษา จำนวน 140 คำ เป็นหมวดคำศัพท์ พยัญชนะ การทักทาย คำคุณศัพท์ คำกริยา วัน ร่างกาย ผลไม้ และสี นำมาจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งหมด 8 แผนการจัดการเรียนรู้

4. ระยะเวลาทำการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 ระหว่างเดือน พฤศจิกายน 2554 ถึง เดือน ธันวาคม 2554 สัปดาห์และ 2 ชั่วโมง ในวันพุธ เวลา 08.30 น. ถึง 10.30 น. รวม 16 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เครื่องมือสำหรับครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอน ให้เรียนตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ มีการเตรียมการสอนอย่างเป็นระบบ เพื่อให้นักเรียนบรรลุตามจุดประสงค์ของการเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเน้นการใช้กิจกรรมเพลง

กิจกรรมเพลง หมายถึง เสียง จังหวะ การขับร้อง ทำนองดนตรี ที่แสดงออกถึงพฤติกรรมของผู้ร้องเพลง ซึ่งรวมถึงการแสดงท่าทางประกอบ และการพูดเข้าจังหวะดนตรี เพลงช่วยเกิดความพึงพอใจ ความสุขใจ และความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความรู้ที่นึกคิดออกมาเป็นคำพูดโดยคำนึงถึงความเหมาะสมต่อสถานการณ์นั้นๆ เพื่อสื่อความหมายให้คู่สนทนาเข้าใจและบรรลุจุดมุ่งหมาย โดยผู้พูดยังเป็นผู้รับฟังในเวลาเดียวกันด้วย และสามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งวัดจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความรู้ด้านคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการออกเสียง การสะกดคำ และบอกความหมายของคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง โดยคำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนการสอนนี้เป็นคำศัพท์ที่พบเห็นได้บ่อยและใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งวัดจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประสิทธิภาพ หมายถึง คุณภาพของกิจกรรมเพลงด้านกระบวนการและผลลัพธ์ ซึ่งคุณภาพด้านกระบวนการจะวิเคราะห์จาก คะแนนประเมินพฤติกรรมการเรียน และการประเมินทักษะระหว่างเรียน ส่วนประสิทธิภาพผลลัพธ์จะวิเคราะห์จากคะแนนแบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเกณฑ์ ประสิทธิภาพ 75 / 75

75 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการคำนวณจาก ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน ที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมการเรียน การประเมินผล การปฏิบัติกิจกรรมตามใบงาน ซึ่งได้ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไป

75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ซึ่งคำนวณจากร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความรู้ด้านคำศัพท์หลังเรียน ซึ่งได้คะแนนค่าเฉลี่ยตั้งแต่ร้อยละ 75 ขึ้นไป

ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าของผู้เรียนที่ได้จากการเรียน โดยใช้กิจกรรมเพลงเปรียบเทียบกับคะแนน ที่เพิ่มขึ้นจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียน เมื่อเทียบกับความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนเต็ม

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลในทางบวก ความชอบ ความสบายใจ ความสุขใจต่อสภาพแวดล้อมในด้านต่างๆ หรือเป็นความรู้สึกที่พอใจต่อสิ่งทำให้เกิดความชอบ ความสบายใจ และเป็นความรู้สึกที่บรรลุถึงความต้องการ ซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ เป็นความรู้สึกส่วนตัวที่เป็นสุข เมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการในสิ่งที่ขาดหายไป ความพอใจจะทำให้บุคคลเกิดความสบายใจหรือสนองความต้องการทำให้เกิดความสุข รวมทั้งสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นปัจจัยทำให้เกิดความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนอนุบาลเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดบุรีรัมย์ อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดบุรีรัมย์ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554